

GALG EN SCHAVOT

WEKELIJKSE UITGAVE

PRIJS PER NUMMER : 4 FRANK

Uitgave van

«DE VLAAMSE BOEKHANDEL», Provinciestraat, 42, ANTWERPEN
(Handelsregister van Antwerpen nr 33.297)

MISDADIGE JEUGD

II — EUGENE OLLIVIER

Met Eugène Ollivier was de trek naar de misdaad dezelfde als met Lemaître : die handelsbediende begon met kleine sommen achter te houden bij verschillende bazen waar hij in dienst was en eindigde met te moorden.

Op vijftienjarige leeftijd vond hij op het boulevard Malesherbes te Parijs een brief, waarin geld stak. Geen sekonde dacht hij er aan, aangifte van zijn vondst te doen. Hij hield het geld voor zich en gaf gevolg aan zijn passie, die er in bestond : uurwerken te verzamelen.

Hij schafte er zich vier aan, knutselde er zo lang aan, dat zij al spoedig buiten dienst waren. Men begrijpt niet heel goed welke drijfveer hem bewoog. Hij won inlichtingen in omtrent het aantal uurwerken, dat in de lommerd bewaard wordt, omtrent het aantal gestolen uurwerken waar van het identificatienummer bekend is.

Op zijn notaboekje vond men de vermelding, dat in de Parijse Berg van Barmhartigheid 1200 uurwerken verpand werden.

Uurwerken inderdaad worden gemakke-

lijk door dieven gegapt en hun aantal, dat jaarlijks verpand wordt, schommelt tussen 300 en 400 honderdduizend.

— Wat kan u dat aanbelangen ! werd hem gevraagd.

— Louter nieuwsgierigheid ! klonk het antwoord.

Die passie voor uurwerken maakte van hem een moordenaar,

toen hij nauwelijks zestien jaar was.

Op 25 Maart 1879, het kon twee uur in de namiddag zijn, las zijn nicht, de weduwe Leclère, het dagblad « Le Petit Journal », toen Eugène Ollivier zachtjes het vertrek binnensloop. Hij gleed tot achter de zeventigjarige vrouw en sloeg haar met geweld met een houten rol op het hoofd. Hij ging zo brutaal te werk dat de hersenen, de beenderen, het vlees en het bloed een dikke brij vormden.

Dokter Brouardel stelde vast, dat het schedelbeen in dertien stukken geslagen werd, de neus was verbrijzeld, de oren waren afgerukt en het kaakbeen gebroken.

De onderzoeksrechter Prinet vroeg hem in de loop van het eerste verhoor, hoeveel malen hij geslagen had.

— Denkt ge, luidde het antwoord, dat ik dit opgeteld heb ?

Toen vervolgde de onderzoeksrechter :

— Wat heeft er u toe aangezet, u van die pasteibakkersrol te bedienen ?

— Wel, ze was lang, ze was hard en ik gaf er mij rekenschap van dat het een gevaarlijk wapen kon zijn. Daarom heb ik ze uitgekozen.

— Men heeft het gouden uurwerk van het slachtoffer in uw bezit gevonden, merkte de rechter op.

— Ik houd van uurwerken, bekende de jeugdige misdadiger met volle mond.

Eugène Ollivier, zoals het maar al te vaak met jonge moordenaars het geval is, ging er trots op dat zijn misdaad hem in het teken van de nieuwsgierige belangstelling plaatste. Tijdens gans de duur van zijn gevangenschap liet hij niet het minste leedwezen om de daad, die hij beging, blijken.

— Ik weet toch dat men kinderen niet guillotineert, zei hij. Waarom zou ik mezelf dan bezorgd maken ?

Toen zijn zaak op 30 Mei 1879 vóór het Parijse Hof van Assisen kwam, verstrekte hij aan de Voorzitter van dit Hof, de heer Thomas, en aan de advocaat-generaal, de heer Loubers, dezelfde antwoorden, die hij aan de onderzoeksrechter gegeven had.

Dokter Laségue, die de jeugdige misdadiger onderzocht, concludeerde wat zijn geestestoestand aangaat, dat Ollivier geenszins krankzinnig was.

Meester Litzelman verdedigde het monster en verkreeg dat zijn cliënt slechts tot twintig jaar dwangarbeid veroordeeld werd.

G. Macé, in zijn tijd hoofd van de Parijse veiligheid, woonde de afreis van Ollivier bij, toen hij de Grande Roquette verliet.

— Nog kan ik niet begrijpen, verklaarde hij achteraf, dat een nieteling als Eugène Ollivier, die nog geen meter vijftig hoog was en buitendien een wezen uiterst zwak van bouw, een misdaad heeft kunnen begaan, die zo weinig in verhouding was met gans zijn persoon.

Diezelfde dag vertrok naar Nieuw Caledonië een reus, een foorkramer van beroep met het uitzicht van een bulldog.

— Kijk, zo sprak het politiehoofd tot Batitout, die hem vergezelde : de Reus-menseneter en het Klein Duimke... van de misdaad.

HET KASTEEL DER VERDOEMENIS

SILVAIN VAN DER GUCHT

HET KASTEEL DER VERDOEMENIS

door

SILVAIN VAN DER GUCHT

(Vervolg)

Van die dag af was er een hart te meer, dat over het weeskind, Maria, waakte en dat zich het lot van Robrecht van Cramshoeven aantrok.

Maar dokter Meert mocht al zijn schranderheid in 't werk stellen, al zijn kennissen en vrienden vóór die zaak inspannen, hij won, evenmin als Polfriet en Jan, niet het minste nieuws over hem in en moest op de duur ook het hoofd mismoedig laten zakken.

Was de edelman, Polfriet's meester, ergens verongelukt of ver-

moord, of lag hij te zuchten in een donker, onbekend kerkerhol? Niemand wist er iets van.

Op zekere dag kwam Polfriet thuis van de wandeling, zielsbedroefd. Hij was naar Schaarbeek gegaan en reeds de derde maal zag

hij Maria niet, die hij anders zo vrolijk in de tuin zag spelen.

— Ik zal wel weten wat daar achter schuilt, zegde Jan Jokie, en 's anderendaags wist hij zijn meester reeds te zeggen dat de kleine Maria naar een goede kostschool was gezonden, om er haar opvoeding te ontvangen.

De vakantiedagen waren telkens gelukkige dagen voor Polfriet, omdat hij alsdan de gelegenheid had, meermalen het weeskind, tot een juffrouw opgegroeid, te kunnen aanschouwen.

Men sprak reeds in de stad Aalst van die deugdzaame en rijke dochter en, zoals het gewoonlijk gaat, werd de naam van de een of ander edele jonkheid met de hare genoemd, voor een aanstaand huwelijk. Zulks veronrustte Polfriet.

Was de tijd daar niet om op te treden als vertegenwoordiger van het vaderlijk recht, om te tonen dat juffrouw Maria van Heverboom inderdaad Maria van Cramshoeven was ?

Deze gewichtige vraag hadden Polfriet en Jan reeds dikwijls besproken, en eindelijk hadden zij besloten dokter Meert als raadsman en scheidsrechter te nemen.

Op zekere namiddag handelden zij in het huis van de Kattenstraat over deze gewichtige zaak.

Ja, de jonge Maria moet uit van Heverbooms handen verlost worden... Maar hoe zou zulks best geschieden ?

Lang was daarover geredeneerd, en reeds was Jan opgestaan, om de lusters in de zaal aan te steken, toen er schielijk aan de voordeur werd geklopt.

Jan ging openen.

Een man, tamelijk goed gekleed, van middelmatige leeftijd, sterk gespierd, trad binnen.

— Mijnheer, vroeg hij in 't Frans, is het hier wel het huis, vroeger bewoond door de heer van Cramshoeven ?

— Ja, mijnheer.

— Zoudt gij mij niet kunnen zeggen of een zekere Polfriet, eertijds dienaar van mijnheer van Cramshoeven, nog leeft ?

— En waarom ? vroeg Jan.

— Omdat ik drager ben van een boodschap van zijn gewezen meester, die ik hem eigenhandig wil overhandigen.

Jan schrok geweldig.

Een boodschap van iemand, die zeventien jaar was verdwenen en die men tot hiertoe te vergeefs had gezocht ! Dit kwam Jan wonderlijk voor. Hij bracht de vreemdeling in de spreekplaats, deed hem neerzitten en liep bij dokter Meert en bij zijn meester Polfriet.

— Mijnheren ! Mijnheren ! riep Jan.

— Wat is er, Jan ?

— Nieuws van mijnheer van Cramshoeven.

— Wat zegt gij ? Wat zegt gij ?

— Een heer is daar in de spreekplaats en zegt dat hij komt vanwege jonkheer van Cramshoeven naar zijn knecht Polfriet zoeken.

— Hemel, riep Polfriet uit, welk geluk ! Zou mijn meester nog leven ?

(Wordt vervolgd)